

A kereszténység kudarcot vallott?

A kereszténység kudarcot vallott?

A kérdés helyes megválaszolása, hogy a kereszténység sikeres volt-e vagy kudarcot vallott, attól függ, hogy pontosan megértjük-e, mi is a kereszténység, és hogy Isten mit szánt neki a földön. A Biblia Krisztust a világ Megváltójának mutatja be nekünk; ebből logikusan az a következtetés vonható le, hogy Isten azt tervezte, hogy a világ megtérjen hozzá, és így megmeneküljön a haláltól. Közel kétezer év telt el azóta, hogy Jézus a földre jött, hogy meghaljon az emberiségért, és mégis a világ még mindig messze van attól, hogy megtérjen. A kereszténység általában gyorsan veszít terén, és egész nemzetek állnak szemben a különböző vallásokkal. Ebből azt kell-e következtetnünk, hogy Isten terve kudarcot vallott?

Jézus idején a tanítványok a Messiási királyságra vonatkozó reményeiket az Ószövetség prófeciáira alapozták, és reményeik ezért többnyire helyesek voltak. Nem értették meg, hogy akkor még nem jött el az idő egy királyság

létrehozásár . Ugyanez vonatkozik a legtöbb keresztényre is azóta: helyes a hitük, hogy Isten Krisztuson és az egyházon keresztül tervezte a világ megtérését, de nem vették észre a Szentírásból, hogy ez nem az az idő, amikor Isten ezt a munkát el akarta végezni.

Ahogy Jézus közvetlen tanítványai nem vették észre a próféciákból, hogy a Messiásnak szenvednie és meghalnia kell az emberiség Megváltójaként, mielőtt a megígért királyság áldásai eljöhettek a világra, úgy a kereszténynek valló emberek sem vették észre a Szentírásból, hogy Krisztus igazi egyháza szenvednie és meghalnia kell vele együtt, mielőtt megkapja azt a kiváltságot, hogy vele együtt részt vegyen a jövőbeli királyság munkájában, az emberiség megtérésében és megáldásában. Pál apostol egyértelműen fogalmazza meg ezt a kérdést, amikor azt mondja: „Ha gyermekek vagyunk, akkor örökösök is vagyunk, Isten örökösei és Krisztussal együtt örökös társak; ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is. Mert úgy vélem, hogy a jelenkori szenvedések nem mérhetők össze a bennünk megnyilvánuló dicsőséggel.” Róma 8:17,18

A dicsőség, amelyre itt utalnak, nyilvánvalóan a Krisztussal való örökös társi dicsőség a Messiási

királyságban. Ha azok, akik elnyerik ezt a dicsőséget, előbb szenvedniük kell vele együtt (), akkor ez azt jelenti, hogy az egyház jelenlegi küldetése nem az, hogy Jézusért meghódítsa a világot, hanem hogy hűségesen kövesse a nyomdokaiba, akár a halálig is.

A keresztények követik Jézust

Ezt tanította Jézus maga is követőinek. Például több alkalommal is azt mondta: „Ha valaki az én tanítványom akar lenni, tagadja meg önmagát, vegye fel keresztjét, és kövessen engem.” Hogy ezt a követést a halálig kell folytatniuk, azt Jézus szavai is egyértelművé teszik a Jelenések 2:10-ben: „Légy hű a halálig, és én neked adom az élet koronáját.” Hogy ez a hűség a szenvedés és az üldöztetés ellenére is kitartást jelent, azt a Jelenések 3:21-ben tett ígéretéből láthatjuk, ahol azt mondja: „Aki győz, annak megengedem, hogy velem üljön a trónomon, ahogy én is győztem, és leültem Atyámmal a trónjára.”

Amikor az egyháznak megkapta az isteni megbízatást, hogy menjen el az egész világra és hirdesse az evangéliumot, a cél egyértelműen az volt, hogy tanítványokat szerezzen és tanúskodjon. Hogy ez a tanúskodás nem azt célozta, hogy Isten meghódítsa a világot, hanem hogy a keresztények felkészüljenek a jövőbeli munkára, hogy Jézussal együtt uralkodjanak,

azt a Jelenések 20:4 világosan megmutatja. Idézzük: „Láttam azoknak a lelkeit, akiket Jézus tanúságáért és az Isten igéjéért () fejeztek le, ... és éltek és uralkodtak Krisztussal ezer évig.”

Ha az igaz keresztények küldetése a világban csupán az volt, hogy tanúskodjanak az igazságról, és az így szerzett tapasztalatok segítségével felkészüljenek a nagy jövőbeli munkára, a világ megtérésére az ezeréves királyság idején, akkor könnyen megérthetjük a kereszténység látszólagos kudarcát. Valójában látjuk, hogy az igaz kereszténység nem bukott meg; csupán sok vallásos hívő hamis reményei nem valósultak meg. Amikor megértjük, hogy az egyház jelenlegi küldetése inkább az áldozat és a szenvedés, mint a világ meghódítása, sok rejtélyes kérdés egyszerre tisztázódik számunkra.

Például, nem csodálkoztál-e gyakran azon, hogy a hűséges keresztények általában többet szenvedtek, mint a hitetlenek? Gondolkodtál-e valaha azon, hogy miután Jézus eljött, mint a világ világossága, az emberiség valójában egy hosszú sötétség időszakába süllyedt, amelyet ma sötét középkorként emlegetünk? Gondolkodtál-e valaha azon, hogy miért van ma a világon több mint kétszer annyi hitetlen, mint egy évszázaddal ezelőtt? Ki ne tűnődött volna el ilyen természetű kérdéseken? Sokan, töprengésük

eredményeként arra a következtetésre jutottak, hogy a kereszténység egy hatalmas komédia, és hogy ez a civilizáció állítólagos alapja és bástyája nem tudta beváltani ígéreteit.

Mi az a keresztény?

A kereszténységről az a népszerű elképzelés él, hogy az ember körülbelül ugyanúgy válik kereszténnyé, mint ahogy egy klubhoz csatlakozik, és hogy ez egyfajta védelmet jelent az isteni harag ellen, amely egyébként a halála után az embert egy szörnyű kínok helyére küldené. Ezért feltételezik, hogy Isten azt akarja, hogy mindenki keresztény legyen, hogy elkerülhesse ezt a szörnyű sorsot. Most, hogy egy jobb nap fényében kiderült, hogy a Biblia nem tanítja az örök kínok rémálmát, egyértelművé válik, hogy mit is jelent kereszténynek lenni.

A Krisztus szó, amely a héber Messiás szó görög fordítása, az Újszövetségben arra szolgál, hogy Jézust összekapcsolja az Ószövetségben található dicsőséges messiási ígérek sorozatával. Az első ilyen ígéret az Édenkertben hangzott el, amikor Isten azt mondta, hogy a nő magva megsebezni fogja a kígyó fejét. Egy másik, konkrétabb ígéretet Ábrahám kapott, amikor azt mondták neki, hogy az ő magvain keresztül a föld minden nemzetsége megáldott lesz.

Jézus, a Krisztus, az ígéret magvánaként jött a világra, hogy az egész emberiséget megáldja, és a Szentírás azt mutatja, hogy azok, akik hűségesen követik az önfeláldozás útját, akár a halálig is, igazi keresztényekké válnak, és vele együtt részesülnek az ígéret magvából.

Pál apostol, amikor a korabeli keresztényeknek írt, így fogalmazott: „Ha Krisztuséi [keresztények] vagytok, akkor Ábrahám magvai és az ígéret szerint örökösei vagytok.” (Galata 3:29) A korinthusiaknak írt levelében Pál azt mondja, hogy Krisztus „nem egy tag, hanem sok”. Az apostol e két kijelentésében egy nagyon fontos szempontot vet fel. Ezekből kitűnik, hogy a keresztények kiválasztásában és fejlesztésében Isten csupán előkészítő munkát végez a jövőbeli messiási tervvel kapcsolatban, amelynek célja az összes nemzet megáldása. Ez azt jelenti, hogy Isten nem az egész emberiséget próbálja kereszténnyé tenni, hanem csupán néhányat választ ki a nemzetek közül, hogy Jézussal együtt vegyenek részt a jövőbeli munkában, amelynek célja az egész világ, mind az élők, mind a halottak megáldása.

Egy különleges nép

Kik azok a mai keresztények, akiket Isten kiválasztott, hogy a Messiással együtt uralkodjanak? Melyik egyházban találjuk meg őket? Isten az, aki

eldönti, kik ők. Pontosabban, keresztény az, aki felismerte, hogy bűnös és elidegenedett Istentől (), megbánta bűneit, és Krisztus kiontott vérében való hitén keresztül teljes mértékben szentelte idejét, tehetségét – mindazt, amije van – az Úrnak, és hűségesen törekszik arra, hogy ezt a szentséget teljesítse. A felekezeti egyháztagságnak ehhez semmi köze.

Az Apostolok cselekedeteinek tizenötödik fejezetében található egy feltáró beszámoló az isteni szándékról, ami e kor hűséges keresztényeinek kiválasztását illeti. Az apostol elmagyarázza, hogy „Isten először a pogányokat látogatta meg”, nem azért, hogy mindannyian keresztények legyenek, hanem „hogy közülük kiválasszon egy népet a maga nevére” – az igaz keresztényeket. Ezt követően, mondja az apostol, az isteni kegyelem visszatér Izraelhez, és a lerombolt „Dávid sátra” helyreáll: és akkor, mondja, „az emberek maradéka” és a pogányok lehetőséget kapnak arra, hogy „keressék az Urat”. Először be kell fejezni azt a munkát, hogy kiválasszon egy népet az ő nevéért – Krisztus menyasszonyát, amely minden teljesen szentség keresztényből áll. ApCsel 15:14-18

Amikor így látjuk, hogy Isten nem szándékozik, hogy ebben a korszakban az egész világ keresztény legyen, az segít megérteni a Biblia számos olyan

szakaszát, amely eddig nagyon nehezen volt érthető. Például a Jelenések 5:10-ben azt olvassuk, hogy Krisztus és az egyház jövőbeli uralkodása itt, a földön lesz (). Hogyan lehetne ez igaz, ha az egyházon kívül mindenki el lesz távolítva a földről, és örökre a lángoló pokolban fog szenvedni? Akkor kiken fog uralkodni a szentek itt a földön? Ez a nehézség eltűnik, amikor a Szentírásból megértjük, hogy a világot áldás fogja érni, nem átok, miután az igaz egyház elkészült.

Így tekintve a kérdésre, láthatjuk, hogy Isten emberi üdvösségre vonatkozó terve lehetőséget biztosít mindenkinek, mind az egyháznak, mind a világnak, nem pedig azt, hogy mindenki üdvözl, függetlenül attól, hogy együttműködik-e az isteni tervekben. A Szentírás egyértelműen rámutat, hogy mindazok, akik az igazság teljes megismerése után szándékosan vétkeznek, örök pusztulással büntetendők – de nem örök szenvedéssel, ahogyan azt a sötét középkori hitvallások állítják.

Az igaz egyház jutalma

Egy másik érdekes szempont, ami kapcsolódik ahhoz, hogy Isten kiválasztotta a keresztény egyházat, hogy Krisztussal társuljon a Messiási királyságában, az, hogy az ilyen hűséges

keresztények nagyobb jutalmat kapnak, mint a világ általában. Isten rendelkezése a világ számára az, hogy életre kelnek a földön – a világ teremtménye óta előkészített királyság helyreállítása, amely uralmat jelent a föld alacsonyabb rendű teremtményei felett; de a keresztényeknek a Mester ezt az ígéretet adta: „Elmegyek, hogy helyet készítek nektek, [...] hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (János 14:2,3) Az egyháznak mennyei jutalma lesz, de Isten nem szándékozik az egész emberiséget a mennybe vinni, amint azt később látni fogjuk ebben a tárgyalásban.

A Megváltó kiontott vére által elnyerhető örök élet reménye az a áldott reménység, amelyet a Biblia mind az egyháznak, mind a világnak ígér. A Szentírás nem az igazaknak a mennyországot, a gonoszoknak pedig az örök kínt ígéri, hanem inkább az életet vagy a halált.

Az első ember, Ádám, engedetlen volt és elvesztette az életét; de végül Jézus eljött, hogy váltságul szolgáljon az emberiségért, és a kereszten való halálával megfizesse a halál büntetését. Ennek eredményeként a világ ismét megkapja az élet lehetőségét. Ez a lehetőség idővel mindenki számára megadatik, de az evangéliumi korszakban csak a teljesen szentségű keresztényeknek van valódi lehetőségük arra, hogy részesüljenek a Megváltó halálának gyümölcsében. Mivel ők Jézust

követve áldozatul adják az életüket, nem csak az életet, hanem a halhatatlanságot is megkapják jutalmul. Ők azok, akik „dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek”. (Róma 2:7) Az emberiség engedelmes tagjai az világban a jövőbeli királyság idején szintén lehetőséget kapnak az életre, de az élet, amelyet kapnak, az Ádám által elvesztett, helyreállított emberi élet lesz. Az engedelmesek akkor örökké élni fognak, nem azért, mert halhatatlanná válnak, hanem azért, mert Isten továbbra is fenntartja az életüket.

Miért nem tér meg a világ

Az igazi kereszténység eddigi munkája csupán az volt, hogy felkészítse a Messiással együtt örökösödőket a régóta ígért királyság nagy munkájára. Ezért nem csoda, hogy a világ megtérésére irányuló kísérletek a kereszténység korszakában olyan kevés eredményt hoztak. A Teremtő tudta, hogy emberi szempontból a kereszténység kudarcnak fog tűnni. Jézus maga, utalva ennek a kornak a végére, azt mondta: „Amikor az Ember Fia eljön, talál-e hitet a földön?” (Lukács 18:8) Így az a tény, hogy a mai világban nagyon kevesen hisznek igazán a Bibliában, nem meglepetés Isten számára. Szeretett Fia, a világ Megváltója előre látta ezt a helyzetet, és

megjövendölte. Ez egy másik jó ok arra, hogy higgyünk a Biblia tanításában.

Az úgynevezett keresztény egyházak közötti több száz szakadás szintén megjövendölte a prófétai Igében. Pál azt mondta, hogy eljön a nagy eltávolodás az igaz hittől, és ez bizonyosan bekövetkezett.

Ha Jézus és apostolai egy csoport csaló ember lennének, akik önző terveket szőnek azzal a céllal, hogy kedvezően befolyásolják az egész emberiséget, vajon szándékosan jósólnák-e meg, hogy nem sokára egész tervük kudarcot vall, és ők maguk is nevetség tárgyává válnak milliók szemében? Az ilyen pesszimista jóslatok nem lennének túl biztatóak a korai hívők számára, és nem ösztönöznének sokakat arra, hogy csatlakozzanak a mozgalomhoz. A világi bölcsesség azt mondaná: „Festd a jövőt olyan fényesnek, amennyire csak tudod, különben soha nem fogsz sok embert megtéríteni.”

Jézus és az apostolok nem a világi bölcsesség vezérelte őket. Teljesen megértették, hogy az evangélium hirdetésének célja ebben a korszakban nem az volt, hogy nagy és impozáns egyházi szervezeteket építsenek fel. Tudták, hogy Isten nem akarta, hogy pusztán az evangélium hirdetése vezesse a világot Jézus lábához. Előre látták, hogy

míg egy kis csapat igaz keresztény összegyűlik és felkészül a jövőbeli áldásos munkára, addig a tévelygő férfiak és nők összességében eltorzítják a Mester által tanított dicsőséges igazságokat, és ennek eredményeként a kereszténység látszólag vereséget szenved.

Milyen örömeinkre szolgál azonban, hogy az igazi kereszténység nem bukott meg, hogy az isteni terv ebben a korszakban sikeresen megvalósul, és hogy most már az új királyságra való felkészülés munkája majdnem befejeződött. Valóban, sok bibliai bizonyíték van arra, hogy az isteni tervben az igaz keresztények elhívására és felkészítésére szánt időszak, hogy Jézussal együtt uralkodjanak a Messiási királyságban, a végéhez közeledik. Örömmel tölt el tehát a szívünket, ha meggondoljuk azokat a bizonyítékokat, amelyek arra utalnak, hogy már majdnem elértük e korszak végét és egy új korszak kezdetét, amelyben a megjövendő béke és élet áldásai eljutnak a haldokló világhoz.

A világ egyetlen reménye: a helyreállítás

Az emberi faj teljes helyreállítása a tökéletes egészség, boldogság és örök élet állapotába, egy világméretű édeni otthonban, a Teremtő kifejezett célja, amint azt az Ő Igéje, a Biblia rögzíti. Az ész azt mondja nekünk, hogy így kell lennie. Ha Isten az

embert a földért, az embert pedig a földért teremtette, akkor logikátlan lenne feltételezni, hogy örökre megengedné, hogy a csalás és a lázadás ellentétes erői megghiúsítsák szerető terveit; vagy hogy kénytelen lenne valamilyen alternatív megoldást alkalmazni, hogy néhány emberi alattvalóját megmentse azáltal, hogy átviszi őket egy másik életállapotba.

Amikor Isten megteremtette az embert, és megadta neki azt a csodálatos édeni otthont, azt a megbízatást kapta, hogy szaporodjon, töltsse be a földet, és hajtsa uralma alá. Ádámnak és Évának nem mondtak semmit arról, hogy a haláluk után a mennybe mennek; sőt, a halál nem fenyegette őket, amíg engedelmeskedtek a Teremtő törvényeinek.

Ők a földön éltek volna, és nem haltak volna meg. Ők a földet töltötték volna be utódjaikkal, nem pedig a mennyet. Képzelnék el, milyen dicsőséges, ideális körülmények uralkodtak volna ezen a bolygón, ha a bűn és a halál nem jelent meg, és az eredeti édeni paradicsom kiterjedt volna az egész földre, ahogyan Isten parancsolta. Képzelnék el azt a világméretű paradicsomot, amely tele van tökéletes és boldog emberi családokkal, akik mind örök életet és Teremtőjük örök kegyelmét élvezik. Ez az a gyakorlati, áldott ajándék, amely még vár az emberi fajra, és amelynek helyreállítása Jézus halálával valósult meg.

A helyreállítás ígéretei

Amikor az elején Isten azt mondta, hogy az asszony magva megsebezni fogja a kígyó fejét, valójában azt jelentette, hogy a kígyó halálos munkájának eredményei megsemmisülnek, és az ember visszakapja azt, amit akkor elveszített, mert engedetlen volt Teremtőjével szemben. Amikor Isten Ábrahámnak azt mondta, hogy az ő magvain keresztül a föld minden nemzetsége megáldott lesz, ez valójában az Ádám összes utódjának helyreállítására vonatkozó ígélet volt.

Amikor az angyal bejelentette Jézus születését, mondván: „Ma született nektek Dávid városában a Megváltó, aki az Úr Krisztus”, ez azt jelentette, hogy az egész világnak lehetősége lesz arra, hogy megmeneküljön a haláltól, és helyreálljon az élet a földön. (Lukács 2:11) Amikor Jézus tanította tanítványait imádkozni: „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is”, egyszerűen csak emlékeztette őket Isten királyságának valódi és végső céljára – az ember elvesztett állapotának helyreállítására. Minden keresztény, aki ezt az imát elmondta – függetlenül attól, hogy tudatában volt-e ennek vagy sem – a paradicsomi állapotok helyreállításáért imádkozott a földön.

Amikor Urunk és apostolai megígérték minden hűséges kereszténynek, hogy Jézussal együtt örökösök lesznek és vele együtt uralkodnak, ez azt jelentette, hogy végső soron vele együtt, Ábrahám szellemi magvakoztatóiként részesülnek a helyreállított élet ígéretes áldásainak kiosztásában. (Jelenések 5:10) Amikor a Szentírás azt mondja nekünk, hogy Jézus „Isten kegyelméből megízlelte a halált minden emberért”, ez azt jelenti, hogy a halál büntetése, amely az eredendő bűn miatt minden emberre vonatkozik, idővel eltörlésre kerül, így megnyitva az utat minden ember számára, hogy újra éljen a tökéletessé tett földön. – Róma 6:23; Zsidók 2:9

Éppen ennek a helyreállítási munkának a végrehajtása érdekében emelték a gyülekezetet, valamint Jézust is olyan magas pozícióba, mind természetük, mind dicsőségük tekintetében. Milyen jobb remény a dicsőségre ez Krisztus gyülekezetének, mint a sötét középkor elmélet, miszerint Isten arra törekedett, hogy az egész világ csatlakozzon a gyülekezethez, hogy megmeneküljenek a pokol tűzétől!

Ez a dicsőséges helyreállítási, vagyis helyrehozási munka követi Krisztus második eljövetelét. Az apostol Péter utal erre az ApCsel 3:19-23-ban. Mielőtt ezt a kijelentést tette, Péter

meggyógyított egy férfit, aki fiatalkorától fogva sánta volt. Ezt az esetet példaként és alapul véve a fontos tanításhoz, amelyet hallgatóinak akart átadni, így szólt: „Térjetek meg tehát, és térjetek vissza, hogy bűneitek eltöröltsessenek, amikor eljönnek a megújulás ideje az Úr jelenlétéből; és ő elküldi Jézus Krisztust, akiről korábban hirdették nektek, akit a mennynek el kell fogadnia mindaddig, amíg el nem jön mindennek helyreállítása, amiről Isten a világ kezdete óta minden szent prófétájának száján keresztül beszélt.” Milyen átfogó prófécia ez, mindennek helyreállítása! Milyen más folytatása ez Krisztus második eljövetelének, mint a hagyományos végítélet, amely állítólag követni fogja visszatérését a földre.

A frissesség ideje – nem a borús hangulat és a kínzás ideje – fog eljönni az Úr jelenlétéből. A „jelenlétéből” kifejezés görögül szó szerint azt jelenti, hogy „az arcából”. Ez azon a keleti elképzelésen alapul, hogy ha valaki hátat fordít egy másiknak, az a nemtetszés jele, de ha ránéz, az azt jelzi, hogy barátnak tekinti. Milyen jelentőségteljes ez a kifejezés, ahogyan az apostol használja ebben a próféciaiban! Az Édenkertben Isten hátat fordított emberi teremtményének, mert megszegték a törvényét. „Az ő kegyelmében van az élet” – mondja a próféta; de a világ elvesztette Isten kegyelmét a bűn miatt, és mint

a napfénytől és esőtől megfosztott virág, az emberek elszáradtak és meghaltak. Zsoltárok 30:5

Az ígérek beteljesülnek

Bár Isten – képletesen szólva – több mint hatezer éve hátat fordított az emberi fajnak, mégis ígéreteket tett a jövőbeli áldásokról, és előkészületeket is tett az ígéretei beteljesülésére. Krisztus második eljövetele és királyságának megalapítása jelzi azt az időt, amikor ezek az ígérek beteljesülni kezdenek. Ezért mondja Péter, hogy akkor Isten arcát az emberi család felé fordítja, és ennek eredményeként megújulási idők jönnek el.

Az apostol azt is mondja, hogy eljönnek a dolgok helyreállításának ideje, amiről Isten minden szent prófétája beszélt a világ kezdete óta. Az ember a tökéletes földi életet vesztette el, és a tökéletes földi életet kell helyreállítani. Hogyan lehetne a világot helyreállítani a mennyben, ha soha nem volt ott? Isten minden szent prófétája megjövendölte ezeket a jövőbeli áldások napjait a szenvedő és haldokló emberi világ számára! Gondolkodtál már valaha azon, hogy a sivatagok virágoznak és a fügefák nőnek a mennyben? Az Ószövetség prófétái ilyen földi dolgokról írtak, és most látjuk, hogy üzeneteik valóban a földi élet áldásaira és a helyreállított paradicsom boldogságára vonatkoztak.

Péternek az a cselekedete, hogy meggyógyította a sánta embert, csupán arra szolgált példaként, hogy a Messiási királyság megalapításakor mindenki hasonló megváltásban részesül majd. Ézsaiás például azt mondta, hogy amikor eljön a királyság ideje, „a sánta ugrálni fog, mint a szarvas”, „a néma nyelve énekelni fog”, „a süket füle megnyílik”, és „a vakok szeme megnyílik”. (Ézsaiás, 35. fejezet) Ezek a helyreállítási áldások nem csak a szerencsétlen, nyomorék és rokkant embereket érintik, hanem mindazokat, akik ezt kívánják, . A lelki vakság is megszűnik, amikor „Isten dicsőségének ismerete” betölti a földet, „mint a víz a tengert”. Ézsaiás 11:9; Jeremiás 31:34

A messiási királyságot a prófeciákban egy hegy szimbolizálja. Ez az a hegyi királyság, amelyről Dániel megjósolta, hogy növekedni fog, amíg be nem tölti az egész földet. (Dániel 2:34,35,44) Ugyanezt a hegyet említi a próféta Miká is, ahol ezt olvassuk: „De az utolsó napokban meglesz, hogy az Úr házának hegye a hegyek tetején áll, és a dombok fölé emelkedik; és a népek özönlenek hozzá. És sok nemzet eljön, és azt mondja: Gyertek, menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házába; és ő megtanít minket az ő útjaira, és mi az ő ösvényein járunk; mert a törvény Sionból fog kijönni, és az ÚR szava Jeruzsálemből. És ő ítélni fog sok nép között, és megfeddi a távoli erős nemzeteket, és azok kardjaikat ekékké, lándzsáikat metszőkéké

alakítják; és nem emelnek kardot nemzet nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút. Hanem mindenki a szőlősejtje alatt és a fügefája alatt fog ülni, és senki sem fogja őket megijeszteni, mert a Seregek Ura, az Úr mondotta ezt. Miká 4:1-4

Az utolsó napok

Az előző szakaszban használt „utolsó napok” kifejezés a bűn és a halál földi uralmának végnapjait írja le, valamint azt az időszakot, amikor egy új és jobb rend jön létre a Messiás közvetlen irányítása alatt. A sötét középkorban az utolsó napokról kialakult elképzelések teljesen tévesnek bizonyulnak, ha összehasonlítjuk őket ezzel és más, reményt keltő szentírásokkal. Például a próféta a végnapokról nem úgy beszél, mint minden remény és bűnbánat lehetőségének végéről, hanem éppen ellenkezőleg. Azt mondja, hogy akkor Isten megtanítja az embereket az ő útjaira, és ők az ő ösvényein fognak járni; hogy felhagyják önző, háborús hajlamaikkal, és idejüket a béke és a jóakarat előmozdítására szentelik: nemzet nem emel kardot nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút.

A Messiási Királyság berendezkedésének nem minden részletét tárja fel a Biblia, de biztosak lehetünk abban, hogy ugyanaz az isteni hatalom és tévedhetetlen bölcsesség, amely létrehozta és most

irányítja a több millió égitest rendezett mozgását, biztosítékot ad arra, hogy a királyság módszerei révén Isten szeretet törvényének ismerete az egész földön érvényesülni fog, közvetlenül az emberi bűn és önzés jelenlegi összeomlását követően.

Mika prófeciájának szimbolikája természetesen olyan dolgokon alapul, amelyekkel a próféta maga is jól ismerte. A lándzsák és kardok ma már nem annyira divatosak, mint hatékony hadviselési eszközök. Ha ez a prófécia modernebb időkben íródott volna, akkor kétségtelenül említette volna a tengeralattjárókat, repülőgépeket, mérgező gázokat és a nukleáris hadviselést.

Hasonlóképpen, a szőlő és a fügefa képe a békét és a megelégedettséget jelképezi, azon a biztosítékon alapulva, hogy Krisztus királysága teljes működésbe lépésekor mindenki számára továbbra is biztosítva lesz az élethez szükséges és kényelmet szolgáló dolgok. Egy kényelmes, jelzáloggal nem terhelt, mindenben hiánytalan ház lenne a modern elképzelés ugyanerről a dicsőséges állapotról.

Idézzünk egy másik érdekes próféciát a helyreállítás idejéről: „Ezen a hegyen [királyságban] a Seregek Ura minden népnek lakomát rendez, zsíros ételekből, borokból, jól finomított borokból. És ezen

a hegyen elpusztítja az összes nép fölött elterülő leplet és az összes nemzet fölött elterülő fátylat. Győzelemmel elnyeli a halált, és az Úr Isten letöröl minden könnyet minden arcra, és eltávolítja népének megvetését az egész földről, mert az Úr mondotta.” Ézsaiás 25:6-8

Mi többet lehetne kérni annál, amit ez a szívmengető prófécia a jövőbeli helyreállítás áldásairól leír? Valóban ünnepség lesz, amikor „minden nemzet vágya eljön” (Haggai 2:7). Az ünnepség a Messiási királyság életet helyreállító és életet fenntartó ellátását szimbolizálja.

A fátyol, amely az „öreg kígyó” vakító hatását szimbolizálja, akkor eltávolításra kerül. Ez azért lesz lehetséges, mert – amint a Jelenések könyve rámutat – Sátán akkor meg lesz kötözve, hogy többé ne csalhassa meg a nemzeteket. Jelenések 20:1-3

A halál akkor győzelemben elnyelődik! A halál volt az, ami belépett a világba és elpusztította mindenki boldogságát; de „ami elveszett”, az helyreáll, ezért a halált el kell pusztítani.

A Jelenések 21:4-ben azt olvassuk, hogy „nem lesz többé halál”. A nehézség a múltban az volt, hogy sokan megpróbálták ezeket a dicsőséges földi ígéreteket a mennyre vonatkoztatni, figyelmen kívül

hagyva azt a tényt, hogy csak keveseknek – a Mester igazi követőinek ebben a korszakban – jár mennyei jutalom. Itt, a földön uralkodott a halál; és ezért itt nem lesz többé halál.

Milyen boldogok lesznek akkor az emberek, amikor elfogadják az élet és az üdvösség királyságának áldásait! Figyeljük meg, mit mond a próféta erről: „n azt mondják majd azon a napon: Íme, ez a mi Istenünk, akire vártunk, és ő megment minket; ez az Úr, akire vártunk, örülünk és vigadunk az ő üdvösségében.” Ézsaiás 25:9

Ténylegesen milliók várták és vágyakoztak az igaz Isten jobb megértésére! Sokan reménykedtek és imádkoztak az üdvösségért, amelyet csak ő adhat! A világ várt Isten visszatérő kegyelmének felkeltére – talán tudatlanul várt, nem igazán tudva, hogyan és mikor fog bekövetkezni. Amikor a főcsaló vakító hatása megszűnik, és Isten dicsőségének ismerete betölti a földet, akkor a világ megismeri Istent, és valóban, lelkesen, teljes szívéből visszatér hozzá.

Isten hatalmas ereje

Senki hite ne ingatagodjon meg attól, hogy Isten milyen hatalmas dolgokat ígért az emberiségnek. Ne feledjük, hogy most arról beszélünk, amit a mindenható, örök Teremtő ígért. Az Isten, aki az életet

teremtette, bőven képes azt újra létrehozni, hogy betartsa ígéreteit.

Ez a helyreállítás a halottakat és a haldoklókat egyaránt magában foglalja. Ez az, ami a Biblia feltámadásról szóló tanításában szerepel. Ezt a csodálatos, tanítást a halottak feltámadásáról a hagyományos elmélet, miszerint a halál nem létezik, érvénytelenítette. Hogyan lehetne valaki feltámadni a halálból, ha nem halt meg? Milyen teljesen lehetetlen volt egy zavaros világ számára megérteni a helyreállítás egyszerű, de a lelket kielégítő reményét, miközben elméjüket elvakította a halhatatlan lélek hagyománya! Most, hála Istennek, láthatjuk, mi is az üdvösség: a halottak feltámadása és az élet helyreállítása a földön. A Biblia a halált alvásként ábrázolja, amelyből mindenki felébred, felfrissülve, az új nap hajnalán, amely hamarosan beköszönt. Az idők isteni órája már a kora reggeli órát jelzi; és bár a sötétség még sűrű, a nap gyorsan közeledik; igen, már nagyon közel van.

A legcsodálatosabb az egészben az a tény, hogy ezek az életet adó, helyreállító áldások valóban már a sarkon vannak. Nem is kell túlzott hit ahhoz, hogy ezt elhiggyük. A Biblia prófétái olyan pontosan jósolták meg a jelenlegi világviszonyokat – azokat a viszonyokat, amelyek közvetlenül megelőzik Isten

királyságának megalapítását –, hogy nem nehéz elhinni, hogy ugyanaz az isteni erő és bölcsesség, amely vezette őket a prófétai kijelentésekben, amelyeket ma már valóságként fogadunk el, biztosan vezette őket a még csodálatosabb dolgok megjövendölésében is, amelyek hamarosan bekövetkeznek.

Örülünk tehát az előttünk álló inspiráló kilátásoknak, és az eljövendő örömök látványa segítsen nekünk türelmesen elviselni a jelen megpróbáltatásait. A bűn és a halál uralma hosszú és fárasztó éjszaka volt az egész világ számára. Azonban minden egyes ember számára az idő gyorsan telik, és annak múlásával mindenki megalapozta egy nagyon értékes tanulságot. Ha most meg tudjuk érteni, hogy a bölcs és szerető Teremtő éppen azért engedte meg a gonosz uralmát, hogy fokozza iránta és törvényei iránti tiszteletünket, akkor türelmesen várhatjuk és tovább imádkozhatunk az új nap beköszöntéért.